

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 9

Capitolul 8: Victorie în Vest

„O filozofie își va conduce ideea spre victorie numai dacă unește în rândurile sale cele mai curajoase și mai energice elemente ale epocii și poporului său și le pune în formele solide ale unei organizații de luptă.”

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, volumul 2, capitolul V

Forțele Wehrmachtului efectuau operațiuni de curățare în Norvegia atunci când ofensiva vestică Hitler-von Manstein a început la 10 mai. Înaintarea germană prin Ardeni îl atrăgea în mod deosebit pe Hitler, deoarece nu trecea prin Țările de Jos. Contrar istoricilor convenționali, Hitler nu era interesat să acumuleze proprietăți imobiliare în străinătate, ci dorea să limiteze și să pună capăt conflictului cât mai curând posibil pentru a preveni extinderea acestuia. În directivele sale de război transmise fiecărui comandant al Wehrmachtului de pe Frontul de Vest cu câteva

luni înainte de începerea campaniei din 1940, Führerul a subliniat de nenumărate ori că nu trebuiau permise încălcări ale țărilor neutre. În prima sa directivă privind desfășurarea războiului, el a afirmat că "asigurările de neutralitate date de Olanda, Belgia, Luxemburg și Elveția trebuie respectate meticulos". În a doua sa directivă, el a ordonat că "intrările în Marea Baltică vor fi minate fără a încălca apele teritoriale neutre" (38, 41). Ulterior, el a subliniat Kriegsmarine: "Neutralitatea tuturor statelor neutre trebuie respectată pe deplin" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4 august 1939"). Aceste directive erau ordine militare strict secrete, făcute publice pentru prima dată mult timp după încheierea războiului (în 1964).

Contrastând puternic cu respectul scrupulos al lui Hitler pentru suveranitatea națiunilor neutre de la periferia luptelor, comandanții aliați plănuiau să ocupe Belgia cu Forțele expediționare britanice conduse de generalul Lord Gort și Corpul XVI francez condus de generalul Fagalde cel puțin începând cu 24 octombrie 1939. Așa-numitul plan Dyle își trage numele de la un râu în care armata lui Gort intenționa să facă legătura cu forțele belgiene în fața Anversului. Această "instrucțiune personală și secretă" (Innes, 117) a fost transmisă comandamentului suprem belgian, unde comandanții săi au aprobat din toată inima încălcarea neutralității țării lor. Cu aprobarea regelui Leopold al III-lea al Belgiei, generalul Georges, reprezentând Înaltul Comandament francez, "a transformat planul provizoriu Dyle într-un ordin definitiv" la 14 noiembrie (ibid). Când Hitler a aflat de trădarea belgiană, el a ordonat imediat Wehrmachtului său să se pregătească pentru cucerirea Țărilor de Jos înainte ca acestea să se poată alătura armatelor anglo-franceze. Autoritățile democratice din aceste mici națiuni sperau să profite de pe urma unei victorii a Aliaților; în special, de furtul facil de noi teritorii pe cheltuiala Germaniei de Nord, pentru a-și găzdui populațiile în creștere.

După ce încercarea Angliei de a pune stăpânire pe Norvegia a fost zădărnicită, cealaltă amenințare a Aliaților prin Țările de Jos a trebuit să fie eliminată la fel de complet. În consecință, la ora 05:45, la 10 mai - cu doar două ore înainte ca forțele britanice și franceze să intre în Țările de Jos - avioanele de război ale Luftwaffe au atacat aerodromurile din Belgia.

De departe, cel mai mare obstacol în calea ofensivei lui Hitler a fost Eben Emael din Belgia, cea mai puternică fortificație tehnologic avansată de pe Pământ. Considerată universal în cercurile militare drept "inexpugnabilă", aceasta nu era doar cheia apărării de la Liege, ci și a întregii campanii din vest. Simpla sa existență a convins aproape toți generalii - germani și aliați - că va distruge sau va bloca cea mai dură ofensivă lansată împotriva sa. Poziția subterană dominantă a lui Eben Emael era inatacabilă de forțele terestre incapabile să ocolească fortul, iar buncărele sale erau absolut insensibile la cele mai mari bombe aeriene, chiar și la proiectilele de artilerie grea. Fortul domina complet punctul strategic de sprijin al

ofensivei lui Hitler, unde se intersectau râul Meuse și canalul Albert. Ecluzele acestui canal erau controlate de observatorii din fortăreață. Însăși existența fortificației belgiene a fost invocată de strategii Statului Major german împotriva planului von Manstein. Desigur, forțele convenționale nu puteau trece niciodată de Eben Emael.

Încă o dată, Führerul a căutat un om care fusese împins în fundal de superiorii Înaltului Comandament al Armatei pentru ideile sale inovatoare. Generalul Kurt Student credea că apărarea extraordinară poate fi luată prin surprindere cu pierderi minime de vieți omenești prin aterizarea soldaților nevăzuți în planoare. Hitler a discutat cu Student și au pus la punct detaliile unui atac cu planoare în zori asupra Eben Emael. Acest asalt proiectat era atât de important, încât Führerul a amânat întreaga ofensivă din vest până la capturarea fortului, de care depindea, de fapt, întreaga campanie.

La 7.500 de picioare, inimitabilele Ju 52, care tractau 39 de DFS 230, și-au eliberat încărcăturile cu aripi de lemn și s-au întors la granița germană, permițând planoarelor - fiecare transportând opt parașutiști puternic înarmați și experți în explozibili - să aterizeze la podurile de pe râul Meuse și canalul Albert, inclusiv Eben Emael, în liniște totală. Aterizarea a fost perfectă și complet neobservată de apărători. Deși luați complet prin surprindere, aceștia au ripostat cu multă ferocitate și îndemânare. Dar până când și-au revenit din șocul confruntării cu soldații germani chiar pe acoperișul fortului lor invincibil, parașutiștii au doborât două tunuri de 120 mm și nouă tunuri de 75 mm; cu alte cuvinte, toată artileria superioară a fortului. În 24 de ore, bastionul presupus "inexpugnabil" al celor 700 de soldați de elită a căzut în mâinile celor 70 de parașutiști, care au pierdut șase morți și douăzeci de răniți. Prin golul imens lăsat în apărarea aliată de căderea celei mai puternice fortărețe din lume, ofensiva Wehrmachtului a inundat Belgia.

Între timp, alte trupe de parapanțiști au capturat rapid podurile de la Veldwezelt și Vroenhaven, peste care au năvălit forțele germane. Hitler, generalul Student și parașutiștii săi au realizat un miracol militar fără precedent; cea mai importantă acțiune a întregii campanii și una dintre cele mai mari și mai unice victorii din analele războiului. În cuvintele *Enciclopediei ilustrate Marshall Cavendish a celui de-al Doilea Război Mondial* (p. 141, vol. I), "Nu s-a ținut cont de flerul imaginativ al lui Adolf Hitler, care s-a interesat personal de planificarea capturării prin surprindere a podurilor de la Canalul Albert, în ciuda scepticismului O.K.W.".

În doar o săptămână, armatele britanică și franceză au fost alungate din Belgia. Complet luate prin surprindere de capitularea neașteptată de la Eben Emael, armatele aliate au dat înapoi pentru a se ascunde în spatele unei alte fortificații pe care o considerau invulnerabilă - Linia Maginot. Aceeași mentalitate din Primul Război Mondial care a dominat Statul Major german a fosilizat strategia franceză.

Dar Führerul a privit dincolo de convențiile lor învechite. Conform planului pe care l-a elaborat împreună cu von Manstein, Luftwaffe-ul său a curățat cerul de avioanele inamice în timp ce bombardea forțele terestre aliate, care erau simultan devastate de Panzere, apoi aruncate în aer de artileria mobilă și curățate de infanterie. Spiritul cooperării național-socialiste a coordonat minunat toate aceste elemente diferite ale bătăliei într-un Blitzkrieg rapid, mereu în mișcare, continuu, care a dezechilibrat inamicul depășit numeric.

Ori de câte ori francezii sau britanicii încercau să se impună, primeau lovituri zdrobitoare, după care germanii treceau rapid la următoarea țintă, fără să lase inamicului timp să respire, darămite să răspundă. Viteza și sălbăticia acestor tactici au enervat curând forțele aliate. La 20 mai, la doar zece zile după începerea ofensivei, forțele terestre franceze și britanice erau împărțite în două. Valul se schimba. Spre cinstea lor, pe măsură ce războiul începea să se întoarcă împotriva lor, ei au încercat cu vitejie să recâștige inițiativa pierdută, improvizând o contraofensivă puternică împotriva Diviziei a 7-a Panzer, care tocmai ajunsese la capătul resurselor sale, avansând până la Cambrai. Comandanții aliați au înțeles poziția precară a Panzerelor și, gândind rapid, au lansat câte două batalioane proaspete de tancuri britanice și franceze, depășindu-i serios numeric pe germani, care aveau puține muniții, și amenințându-i cu anihilarea. În apropiere de Arras, tancurile franceze Char B au surprins blindatele germane la mică distanță, distrugând la mică distanță Panzer Mark IV, trei dintre singurele tancuri grele ale Wehrmacht-ului.

Lovitura Aliatilor ar fi putut avea succes dacă al 7-lea Panzer nu ar fi fost condus de un om care avea să își facă mai târziu reputația în Africa de Nord - generalul Erwin Rommel. El a înscenat o retragere simulată. Când francezii l-au urmat bucuroși, el și-a întors brusc blindatele asupra lor, le-a însângerat și le-a oprit înaintarea, apoi i-a împrăștiat pe britanicii speriați, care au presupus că el evacuează Cambrai. Când una dintre coloanele sale a fost reținută într-un sat de douăzeci de tancuri grele franceze, a ordonat unui singur Panzer IV să surprindă spatele inamicului. Echipajul acestuia s-a năpustit asupra inamicului, trăgând cu furie cu tunul de 75 mm de la mică distanță, doborând 14 dintre marile Char B în aproximativ douăzeci de minute și forțându-le pe celelalte să se predea. În întreaga campanie, Aliții nu reușiseră nici măcar o dată să se apropie de o acțiune atât de spectaculoasă. Deși fiecare dintre Panzerele sale s-a confruntat cu cinci inamici, Rommel i-a angajat pe Aliți suficient timp pentru sosirea bombardierelor în picaj Stuka, care au spulberat toate tancurile franceze și engleze de pe teren.

A doua zi, pe 21 mai, ofensiva germană s-a îndreptat spre nord, spre porturile Boulogne și Calais din Canalul Mânecii, pentru a întrerupe orice ajutor din partea Marii Britanii. Conștienți de importanța lor, soldații B.E.F. au pus la cale o apărare

disperată care a durat cinci zile de bombardamente intense și atacuri aeriene. Odată cu căderea acestor orașe portuare vitale, Aliații au organizat o altă contraofensivă copleșitoare din punct de vedere numeric, implicând forțele britanice și Prima Armată franceză care au atacat dinspre nord, în timp ce Armatele a 7-a și a 10-a franceze au atacat dinspre sud; între acestea se afla cea mai mare parte a blindatelor germane. Alte avioane *Spitfire* și *Hurricane* ale R.A.F. au zburat din bazele lor englezești pentru a asigura acoperirea cu Dewoitines, Blochs și Morane-Saulniers francezi. În timp ce Messerschmitts se încurcau cu ei pe cer, bombardierele în picaj Stuka au distrus contraatacul franco-britanic, care a fost pulverizat în continuare de artileria grea, apoi *lovitură de grație* dată de infanterie. Retragera franco-britanică a fost reluată; de data aceasta, o retragere cap-coadă spre Paris.

Dar cauza Aliatilor nu era încă pierdută. Numeroase armate franceze erau încă intacte, cu toate munițiile și proviziile lor, în timp ce efectivele Panzer, după două săptămâni de lupte grele și neîncetate, scăzuseră la 30%. Generalul Maxime Weygand, aflat la comanda tuturor forțelor aliate, era pe punctul de a lansa un asalt total pentru recucerirea Cambraiului, unde slaba apărare germană nu se putea aștepta să reziste celor opt divizii aliate aduse împotriva lor. Totuși, pentru ca operațiunea să reușească, era esențială asistența din partea forțelor terestre britanice, în special a tancurilor, și, cel mai important, sprijinul din partea RAF. Atacul lui Weygand prevestea succesul și, de fapt, era deja în desfășurare, când, spre uimirea sa, britanicii au întors spatele și au fugit spre Dunkerque. Generalul Lord Gort, care conducea B.E.F., primise ordine personale de la noul prim-ministru, Winston S. Churchill, de a-și abandona aliații francezi și belgieni pe teren, fără a-i anunța. Ofensiva Weygand s-a prăbușit, iar soarta Franței a fost pecetluită. Churchill l-a condamnat cu voce tare pe regele Leopold ca fiind "un trădător", chiar dacă monarhul l-a anunțat cu cinci zile înainte ca Belgia să capituleze; cu cinci zile mai mult decât au anunțat britanicii aliații lor continentali.

La 5 iunie, Wehrmachtul a început operațiunile împotriva forțelor aliate rămase în sud. Chiar a doua zi, forțele germane au pătruns în partea de jos a Somme, ajungând la râul Aisne, și, la scurt timp după aceea, i-au pus în derivă pe soldații hotărâți ai Armatei a X-a franceze (cărora germanii le-au adus un omagiu special pentru curajul lor disperat după armistițiu). Li s-au alăturat infanteriști din Divizia britanică 51 Highland, care, separați de camarazii lor care se îndreptau spre Dunkerque, au fugit la St. Valery, în speranța că vor fi evacuați în mod similar. Nu au fost la fel de norocoși și s-au predat pe 12 iunie. Cu câteva zile înainte de aceste evenimente dezastruoase, soldații nefericiți ai Lordului Gort se îngrămădiseră pe plajele de la Dunkerque - 220 000 dintre ei, împreună cu 120 000 de francezi și belgieni. Panzerele au alergat până la stâncile care îi priveau pe Aliații demoraliza-

ți, ghemuiți în nisip.

Comandanții germani erau pe punctul de a le adresa un ultimatum pe care nu îl puteau refuza - să se predea sau să fie anihilați - când o directivă a Fuhrerului a ordonat forțelor sale să nu mai tragă pentru ca Aliații să poată evacua. Fiecare om din Wehrmacht a fost uimit de neîncredere. După cum i-a explicat liderului SS belgian, Leon DeGrelle, patru ani mai târziu, Hitler i-a lăsat pe britanici să plece la Dunkerque, deoarece la acea vreme încă nutrea speranțe în prietenia și cooperarea lor: "Fortându-i fie să se predea, fie să fie anihilați, nu ar mai fi fost niciodată în stare să negocieze". Lăsându-i să plece acasă, autoritățile și poporul britanic ar fi înțeles corect gestul său pentru ceea ce era: o mișcare sinceră spre sfârșitul luptelor și începutul reconcilierii.

În schimb, Churchill și propagandiștii săi au întors pe dos oferta incredibilă a lui Hitler, unică din punct de vedere istoric pentru generozitatea sa. Încercarea sa de pace a fost descrisă ca o înfrângere cauzată de incapacitatea sa de a-i zdrobi pe soldații englezi, chiar și în mijlocul retragerii lor. Ca atare, moralul britanicilor acasă s-a înăsprit, deoarece germanii au fost descriși ca frustrați și învinși. Oamenilor britanici înșelați nu li s-a permis niciodată să afle că fiii, soții, tații și frații lor au fost salvați, nu printr-o flotilă improvizată de iahturi care au traversat Canalul Mânecii, ci prin refuzul Fuhrerului de a vărsa mai mult sânge arian într-un război provocat de evrei.

Așa-numitul "Miracol de la Dunkerque" a fost în întregime opera lui Adolf Hitler. Oricât de nobil ar fi fost gestul său, autoritățile de la Londra l-au irosit complet. Cei peste o jumătate de milion de soldați inamici pe care i-a cruțat în 1940 nu au apreciat ceea ce a făcut pentru ei, datorită propagandei abile a lui Churchill ș.a.m.d. Ei s-au întors în următorii ani, nu ca prietenii pe care spera să și-i facă, ci ca ucigași înnebuniți de răzbunare. Mai bine i-ar fi măcelărit pe toți până la ultimul om, decât să încerce să-i trimită acasă ca emisari ai bunăvoinței sale, ceea ce ei erau incapabili să înțeleagă.

În orice caz, o astfel de anihilare nu ar fi fost necesară. Având oportunitatea de a se preda onorabil în situația fără speranță cu care s-au confruntat pe plajele din Dunkerque, Lordul Gort și B.E.F. ar fi fost forțați să depună armele, la fel cum aveau să facă și camarazii lor din Divizia 51 Highland într-o situație similară la St. Sir Basil Liddell Hart, cel mai important istoric militar englez, a declarat despre Dunkerque că "niciodată un mare dezastru nu a putut fi mai bine prevenit" (Walsh, 42). În timp ce Churchill a negat public, transformând retragerea rușinoasă de la Dunkerque într-un triumf britanic, în privat a descris-o drept "un dezastru militar colosal" (ibid, 43). Generalul Ironside, șeful Statului Major Imperial, i-a mărturisit lui Anthony Eden: "Acesta este sfârșitul Imperiului Britanic" (ibid).

La mai puțin de două săptămâni după ce ultimul Tommy a plecat acasă, forțele

germane au intrat în Paris. Așa cum se întâmplase și la Varșovia, politicienii responsabili de declararea războiului împotriva Reich-ului au fugit, lăsându-și propriul popor în derivă, înfrânt. Philippe Petain, venerabilul erou și general din Primul Război Mondial, a format un nou guvern, care a acceptat un armistițiu la 25 iunie. Petain a fost o alegere înțeleaptă, deoarece Führerul îl respecta; prin urmare, condițiile de capitulare au fost îngăduitoare, după cum demonstrează relațiile generoase ale lui Hitler cu flota franceză. Chiar și autorii ostili ai unei cărți Time-Life (*The Luftwaffe*, p. 44) au trebuit să recunoască: "Cele două campanii - în Scandinavia și o lună mai târziu în câmpiile Europei de Vest - au fost printre cele mai strălucitoare operațiuni militare ale timpurilor moderne". Dacă este așa, succesul lor s-a datorat în mod covârșitor geniului imaginativ al lui Adolf Hitler și statului național-socialist creat de acesta. Nicio altă națiune din istorie, depășită numeric și chiar de multe ori tehnologic, nu ar fi putut învinge adversari atât de puternici într-un interval de timp atât de scurt. Nimic comparabil nu s-a mai întâmplat până atunci.

Campania din Vest a fost câștigată prin îndrăzneala și flerul Führerului, exprimate în principal prin oamenii săi SS, ale căror realizări decisive în luptă au fost evitate de snobii aristocrați ai Statului Major german. Cu toate acestea, trupele din *Leibstandarte Adolf Hitler* (garda de corp Adolf Hitler) au cucerit canalele strategice olandeze înainte ca acestea să poată fi aruncate în aer, făcând astfel posibil *Blitzkrieg-ul*. Ei au cucerit Rotterdamul în trei zile și au fost vârful de lance al întregii ofensive, avansând 120 de mile prin teritoriul francez în 24 de ore. După ce a cucerit Somme într-un avans fulgerător, Regimentul SS *Totenkopf* ("Capul morții") a deschis calea spre Paris. Datorită în mare măsură soldaților lor incomparabili, spiritul tânăr al bărbăției ariene a zdrobit vechea lume a democrației evreiești pe câmpurile de luptă din Franța. Aliații - toți luptătorii și muncitorii lor - fuseseră păcăliți jalnici ai agendei evreiești care nu avea nimic de-a face cu "salvarea Poloniei", "apărarea statelor neutre" sau "oprirea cuceririi mondiale naziste în Franța". Acestea au fost șiboletele transparente și evidente, concepute emoțional pentru consumul neamurilor.

Prezentat încă ca o "tragedie" de către istoricii de curte și propagandiștii din mass-media, succesul lui Hitler a fost de fapt triumful organizației național-socialiste și al capacităților superioare de luptă asupra slugilor înșelate și a piticilor ideologici ai statelor dominate de evrei care intenționau sinuciderea rasială. Campania din Vest a demonstrat că o bandă de luptători arieni, conștienți de rasă, poate învinge un inamic superior numeric, amestecat rasial, precum britanicii, francezii și olandezii, cu trupele lor coloniale colorate din India, Senegal și Indonezia.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

